

Egymást építő életművek

KÖNYVKRITIKA - LXIII. évfolyam, 27. szám, 2019. július 5.

Ketten egy új könyvről – *Narratíva, fordítás, kánon. Tanulmányok Szegedy-Maszák Mihály emlékére.* Szerkesztette Dávidházi Péter, Gintli Tibor, Kulcsár-Szabó Zoltán és Tóth-Czifra Júlia. Kalligram Kiadó, Budapest, 2019, 334 oldal, 3500 Ft

A válogatás az összképet tekintve három jelentékeny belátással biztosan szolgál: 1.) felhívja a figyelmet arra, hogy a művek párbeszédének fenntartása és az olvasó történeti beágyazottságának tudomásul vétele az értelmezés önfelszabadításának alapjait jelentik, amennyiben általuk lehetséges leszámolni a berögzült billogokkal (például népi/urbánus, nemzeti/nemzetközi stb.); 2.) indirekt módon magyarázattal szolgál arra, miért Kosztolányi, Ottlik és Esterházy voltak Szegedy-Maszák kedvelt szerzői – még ha némi rosszindulattal kiolvasható a kölcsönös nimbuszépítés szólama is az ezekkel a szerzőkkel foglalkozó írásaiból; 3.) felveti az összehasonlító irodalomtudomány tétjét, lehetőségeit és feladatát a totális globalizáció korában, amikor már nem elégséges a kánonok egymáshoz viszonyulásával foglalkozni, és nem azon pszeudodichotómia valamely tagja mellett kell állást foglalni, hogy valaki „szövegcentrikusan” vagy „történetileg” olvas. A maga irodalomtudomány-alakító szerepében Szegedy-Maszák egy utat ehhez biztosan megmutatott, amikor hagyatékaként mindannyiunk számára kijelölte az életművek egymáson keresztül újraolvasásának feladatát – most már a sajátja is ezek közé tartozik.